

ЧАРІВНА ПОДОРОЖ

Ірина Мацко

МЕДОВИЙ СУХАРИК

Жив на світі солодкий Сухарик. Він був смачнющим, бо спеченим з найкращих продуктів. Сухарик дуже собою пишався. Одне лише хвилювало красеня: одяга у нього була суха та порепана і, щоб виглядати не таким черствим, він кожен ранок змащував її медом. Отак і став він Медовим Сухариком. Всі дуже любили його за приємний медово-солодкий запах. Та Сухарик так звик до цього, що вже не міг показатися комусь на очі, не намастившись медком.

Одного ранку спочивав він собі на тарілці, що лежала на великому кухонному столі. Милувався собою та чепурився.

Поруч, у склянці парувало гаряче молоко. Виблискувала на ранішньому сонці Конфетниця і про щось перемовлялась з перламутровою Масляничкою. Неподалік потягувалась після сну чепурна Цукерничка.

— Ой, як же раненько, а треба нам прокидатись! — промовила вона. — А мені саме такий солодкий сон наснився, ніби зробили з цукру гарненьку фігурку зайчика. Потім поставили у вітрину великого магазину солодоців. Усі милувалися аж прицмокували. Потім підійшла до цукрового зайчика гарна панянка і взяла в руки... Аж тут я прокинулась. Це ти, Сухарику, мене розбудив, коли намащував свою шурхотливу скоринку медом, — пробурмотіла.

— Та це не навмисно. Я повинен виглядати дуже смачно, я ж найкращий Сухарик.

— Так, Сухарику, це правда. І мені б не завадило причепуритись.

А Молоко вже все випарувало, заспокоїлось, охолело і тихенько задрімало.

— Доброго ранку! — почулось раптом.

До друзів наближалась солодка здобна Булочка з дочкою-Скибочкою. Обое пухкенькі, біленькі та такі пахнучі, що у наших друзів аж дух забило.

— Доброго ранку! — відповіли вони.

Сухарикові відразу сподобалась Скибочка. Така вже була чепурненька та пишна.

— Приставайте до нашого гурту, — запропонував він новачкам.

— Ой, спасибі, який же ти галантний та чемний! — вигукнула мати-Булочка і попрямувала з дочкою до сухарикової тарілочки.

Медовий Сухарик сів біля Скибочки.

— Мене звуть Медовий Сухарик. Я тут усіх знаю. Хочеш я тобі все покажу? Мене всі дуже люблять. Бачиш, який я блискучий, медовий, солодкий.

— Так, ти дуже гарний. Але мені мама казала, що вихвалитися негарно.

— А хіба ж я вихваляюсь? Та тобі тут кожен те ж саме скаже. То навіщо ж чекати? Я сам тобі все розповім.

— Добре, Сухарику. Якщо так, то, напевно, ти правий. Але щось у тебе на спинці не все гарно блищить. Там лише половинка блискуча, а інша — суха та шкарубка. Що це? Хоч воно теж тобі пасує.

— Що? Де? Як? Як не блискуче?! — заметушився Сухарик. — Це я... я, напевно, забув, коли вас побачив. Зачекай, я зараз.

— Добре, тоді я піду подивлюсь, як тут у вас, — сказала Скибочка.

— Я тебе наздожену.

— Гаразд. Але не варто так хвилюватися. Ти мені й так подобаєшся.

— Ні-ні, що ти? Так не можна. Я зараз... Іди...

І Скибочка пішла. Спочатку вона підійшла до блискучої Конфетниці.

— Яка Ви чудова! — сказала їй Скибочка. — Можна я подивлюсь на обгортки цукерок, які Ви маєте? Я люблю їх роздивлятися. Там такі гарні малюнки і написи!

— Звичайно можна, дорогенька, — лагідно промовила Конфетниця, простягаючи до Скибочки кілька цукерок. — А ти вперше у нас? Звідкіля ти прибула?

— Та ми з мамою щойно з крамнички. Нас господиня принесла. Мені тут подобається. І ви всі такі добрі до нас.

— Так, любя, тому що ми тут усі наче одна сім'я. Ось привітайся з Масляничкою. Це моя найкраща подруга.

— Доброго дня, пані Масляничко! Ой, а це що таке? — вигукнула Скибочка, побачивши склянку з чимось сліпучо-білим усередині. Була це склянка з Молоком, яке мирно дрімало собі.

 Скибочкатакогощеніколинебачила. «Якежвононадотик?» — подумала вона, вхопившись за край склянки, почала видиратися нагору, щоб зазирнути всередину. Тараптом, якось незграбно ступила ібулькмолоко.

— Ой, — скрикнуло воно. — Ти чого? Ану вилазь. Розмокнеш же, — захвилювалось Молоко, прокинувшись.

— Рятуйте! Рятуйте! — закричала Скибочка.

Умить прибігла мати-Булочка і кинулась рятувати дочку. Та куди їй кругленькій та пухкій вилізти на гладеньку склянку.

— Що ж робити? — бідкалась вона.

— Сухарика попроси. Він міг би допомогти, — радили сусіди по столу — Масляничка та Цукерничка, які теж прибігли на допомогу, але куди ж їм вилізти по склі. Хіба що перехилити склянку, але ж тоді й молоко може вилитись.

А Сухарик ще й досі обмащував спинку медком.

— Сухарику-у-у, допоможи-и-и! — розпачливо кричала Скибочка.

— Зараз-зараз, Скибочко! Зачекай трішки. Ще нехай спинка підсохне, бо все ж змиється Молочком. Треба буде знову намащуватись.

— Сухарику, я ж розмокну. Допоможи!
— Ще дві хвилинки, і я вже біжу. Я врятую тебе.
— Ой, Скибочко, треба щось робити, — турбувалось Молоко. — Поки Сухарик прийде зі своєю солоденькою скоринкою, ти й зовсім розмокнеш. Давай, мати буде розхитувати склянку, а ти хапайся за верх склянки і міцно тримайся. А потім ще трошки підтягнешся, перехилишся через край і будеш врятована.

Так вони і зробили.

Мати розхитала склянку, а Скибочка міцно вхопилась за край, перехилилась і упала мокра та злякана на стіл.

А тут і Сухарик прийшов.

— Скибочко, який же я радий, що ти врятована. Але я так хотів тобі допомогти. Чому ж ти мене не зачекала?

— Поки ти зі своєю медовою скоринкою допоміг би мені, я б уже загинула. Рятувати треба не чекаючи. Що з того, що ти солодкий, блискучий та медовий зверху, коли всередині ти черствий та шкарубкий сухар. І нікому твоя медова скоринка не потрібна. Вона нічого не варта, коли черстве серце та порепана душа.

Сухар опустил очі і мовчки відійшов. Він усе зрозумів.

Алан А. Мілн

ВІННІ-ПУХ ТА ЙОГО ДРУЗІ

(Уривки)

**Пригода перша,
у якій ми знайомимося з Вінні-Пухом та не тими Бджолами**

Перед вами звичайний плюшевий ведмедик.

Як

бачите,

він спускається

сходами слідком

за своїм другом

Крістофером Робіном,

головою донизу,

і перелічує східці

власною потилицею:

бум, бум, бум!

Іншого способу долати східці він поки що не знає. Правда, часом йому здається, що коли б на хвилю перестати бумкати й гарненько подумати, то можна було б знайти якийсь інший спосіб. Та саме подумати йому, на жаль, і ніколи.

Так чи не так, але ось він уже зійшов униз і готовий з вами познайомитися:

— Вінні-Пух!

Коли я вперше почув його ім'я, то дуже здивувався і сказав:

— А я гадав, він хлопчик.

— Він і є хлопчик, — сказав Крістофер Робін.

— То чому ж ти називаєш його Вінні?

— Я не називаю.

— Невже?

— Авжеж. Він не Вінні, він Вінні-Пух. Розумієш?

— Еге, тепер розумію, — швиденько погодився я.

Одного разу Вінні-Пух пішов на прогулянку й забрів на галявину, що була посеред самого Лісу. А посеред самої галявини ріс височенний дуб, а з-посеред самого дуба долинали голосне дзижчання: жжжжжжжж!

Вінні-Пух сів під дубом на траву, обхопив голову лапами і став думати-гадати.

Спершу він подумав так:

«Оте жжжжжжж! — то недарма. Саме жикання ні з того ні з сього не візьметься. Коли є жикання — це означає, що хтось для чогось жикає. Дуб жикати не може. Значить, жикає хтось інший. А навіщо тобі жикати, якщо ти не бджола? Отже, жикають бджоли. По-моєму, так!».

Далі він ще подумав, подумав і сказав сам до себе:

— А для чого на світі бджоли? Щоб робити мед! По-моєму, так!

Тут він підвівся і сказав:

— А для чого на світі мед? Щоб я його їв! По-моєму, тільки так!

І з цими словами він подерся на дерево. Він ліз, ліз і ліз і, поки все ліз та ліз, по дорозі мурмотів собі пісеньку, яку сам щойно склав:

І ведмедики, й ведмеді
Люблять мед і все на меді.
Жжи! Жжи! Жжи!
Чому це так, скажи?

От він видерся ще трохи вище... і ще трохи вище... а далі ще зовсім-зовсім трішечки вище. І на цей час йому в голові забриніла інша пісенька:

От якби ведмедики,
От якби та були всі бджолами! (Трим-би-би!)
Тоді б вони свої хати
Перестали витягати на дуби. Би!
І тоді — коли б це
Та якби — бджоли були нами! (Трим-би-би!)
Лазити б не треба
Трохи не до неба — на дуби! Би!

Правду кажучи, Пух уже добряче стомився, через те й пісенька вийшла трохи жалісливою. Але йому залишилось дертися зовсім-зовсім-зовсім небагато: ну, тільки стати на оцю гілочку — і...

Трррісь!!!